

ligesaa godt som de Andre. Jeg vil derfor ansee det for i høi Grad uretfærdigt, hvis man ikke vil lade Officererne af Forstærkningen erholde Udrustningshjælp. Dertil kommer, hvad jeg ogsaa fremhævede ved 1ste Behandling, at det er et Spørgsmaal, om der ikke allerede efter § 1, saaledes som den er affattet, kan tilstaaes disse Officerer Udrustningshjælp. — I § 18, hvis første Punktum er aldeles ligegyldende med den tilsvarende Paragraph i den Lov, som isfor kom ud med Hensyn til Søværnet, er der optaget en Bestemmelse om, at Spørgsmaal, som opstaae om Lovens Anvendelse, ikke kunne gjøres til Gjenstand for Rettergang. Udvalget har i saa Henseende meent, at denne Tilføining maaffee egentlig var overflødig. Da vi nemlig her fornylig have vedtaget en lignende Bestemmelse i den almindelige Lønningsslov § 12, saa vilde det jo ganske vist være rimeligst at udelade den i de specielle Love, ligesom den heller ikke findes i den tilsvarende Lov for det andet Værn. Naar imidlertid denne Bestemmelse engang findes i Lovforslaget, har Udvalget efter den Debat, som blev ført om denne Passus ved Behandlingen af den almindelige Lønningsslov § 12, meent, at det saa i ethvert Fald vilde være rigtigst ogsaa at optage den Bestemmelse, at Regjeringen maa kunne lade Slige Sager afgjøre ved Retten; da det efter de Udtalelser, som faldt i saa Henseende, jo blev antaget, at denne Ret maatte, ogsaa uden en udtrykkelig Udtalelse deraf, tilkomme Regjeringen, er det jo kun en Tydeliggjørelse af denne Paragraph i den almindelige Lønningsslov, naar der her efter Udvalgets Forslag bliver tilføiet de Ord: „medmindre Sagen dertil af Ministeren henvises.“

Krigsministeren: Det Ændringsforslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal til § 10, skal jeg tillade mig at tiltræde. Fleertallet har gjenoptaget det oprindelige Forslag, saaledes som det var forelagt af Krigsministeren i det andet Thing, og som jeg fremdeles troer er

det rigtigste Forslag. Man har i det andet Thing, istedetfor at gaae ind paa Forslaget om Vordpenge, troet at burde opstille en Beregning af Felttillæg for visse Befalingsmænd i Modsatning til, hvad der gjælder med Hensyn til alle de øvrige, der skulle beregnes med Cantonnementstillæg. Det er ikke ganske principrigtigt, saaledes at foreskrive en forskjellig Beregningsmaade, naar der er fastsat en bestemt Beregningsmaade for visse bestemte Forhold. Jeg troer det er rigtigst at erkjende, at der her foreligger noget Særegent, at Livet i Leiren medfører Betøftninger af en særegen Natur, som hverken Feltlivet eller Cantonnementslivet ellers medfører, og det er vistnok ogsaa af Vigtighed, som af den ærede Ordfører fremhævet, at de Officerer og dermed Ligestillede, som sendes til Leiren, ikke komme til at gjøre Gjæld i den Anledning; men paa den anden Side kan man efter de Erfaringer, som foreligge, heller ikke indsee, hvorledes de skulde kunne afholde alle de med Leirlivet forbundne overordentlige Udgifter, naar der ikke tilstaaes dem Noget ud over det foreskrevne sædvanlige Cantonnementstillæg. Dvølserne i Leiren ere meget anstrengende og bør være det, naar der skal drages den størst mulige Nytte af den korte Tid, Tropperne saaledes ere samlede i Leir. Lillige er ifølge Sagens Natur Opholdet der dyrt. Leiren vil vistnok altid findes paa Steder og Gjene, som ikke ere meget frugtbare, og langt borte fra de større Byer, saaledes at næsten Alt, hvad man behøver, maa bringes dertil fra en mere eller mindre lang Afstand, og dette giver Anledning til meget høie Priser paa en Mængde Gjenstande, der virkelig maa betragtes som Fornødenheder. Hvad den ærede Ordfører har udtalt om Vigtigheden af at fremme det kammeratlige Samliv, maa jeg ogsaa ganske tiltræde. I Tjenesten er man ikke Kammerater, men Overordnede og Underordnede; udenfor Tjenesten bør man derimod kunne være Kammerater, og, naar det ikke lettes for de mindre Formuende, at føre et saadant Samliv med deres Kam-